

Михаел Морис

**НЕЩА, КОИТО НЕ БИ
ТРЯБВАЛО ДА ЗНАЕТЕ!**

ALL RIGHTS RESERVED. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or any information storage and retrieval system, without permission, in writing, from the Publisher, except for brief quotations in critical articles, books and reviews.

ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ. Никаква част от тази книга не може да се възпроизвежда в каквато и да е форма, и по какъвто и да е начин – електронен или механичен, включително фотокопиране, аудиозаписване или използване на каквито и да било системи за съхранение или извличане на данни, без предварителното писмено съгласие на издателя с изключение на кратки цитати в критични статии, книги и рецензии.

Преводът е направен по
Was sie Nicht Wissen Sollen!

Michael Morris
Copyright © 2011 by Amadeus Verlag GmbH&Co.KG
www.amadeus-verlag.com

© Антонио Маринов, превод, 2018

© Огнян Илиев, художник, 2018

© Издателство „Дилोक“, 2018

ISBN 978-954-2902-59-1

Михаел Морис

**НЕЩА, КОИТО
НЕ БИ ТРЯБВАЛО
ДА ЗНАЕТЕ!**

Целият западен свят е притежание на няколко
фамилии... Сега те искат и останалата част от планетата!

Нов световен ред, световна валута, изстребление
на човечеството!

Тази книга разкрива факти, но посочва и алтернативи...

Превел от немски
АНТОНИО МАРИНОВ

Редактор
АНТОНИО МАРИНОВ

Диллок, 2018

Съдържание

Въведение	7
1 част. Икономика и пари	13
Голямата криза	14
Спасителни пакети	22
Какво всъщност са парите?	32
Историята на парите	35
Книжни пари	38
Златен стандарт	47
Жиро-пари	50
Инфлация	54
Хиперинфлация	63
Злато	69
Банки	78
Централни банки	84
Банка за уреждане на международни плащания (клиринг)	89
Международен валутен фонд (МВФ)	92
Историята на долара	98
Законът за Федералния резерв	102
Доларът като водеща световна валута	109
Бретън Уудс	112
Договорът от Бретън Уудс се прекратява	120
Свободна Германия	120
Загадъчното сребро	127

Манипулиране цената на среброто	130
Манипулиране цената на златото	136
Еврото	143
Кой ни наложи еврото?	149
2 част. Задкулисните вдъхновители	155
Илюминати	157
Черната аристокрация	159
Комитетът на 300-те	163
„Кръглата маса“	164
Съвет за международни отношения	165
Череп и кости	168
Римският клуб	169
Билдерберги	172
Трилатерална комисия	178
Фамилията Ротшилд	179
Историята на Ротшилд	181
Фамилията Ротшилд днес	193
Историята на семейство Рокфелер	205
Рокфелер и 11 септември	212
Бандата от остров Джекил	215
3 част. Новият световен ред	220
Световна валута	225
Чипове за РЧИ (радиочестотно идентифициране)	232
Глобалната държава	237
Войната срещу терора	241
Наблюдение	249
Евгеника	253
Глобалното затопляне	258
Манипулацията на климата	264
Химически следи в небето	266
Мозъчен контрол	272
Медиите	277
Науката	281

Извънредно положение	282
Уместният въпрос „Защо?“	289
4 част. Альтернативите	293
Давид срещу Голиат	296
Зона без генни технологии	297
Гражданско неподчинение	301
Съпротива срещу банките	304
Законът NESARA	306
Войната с Илюминатите	310
Движението „Градове в преход“	314
Комплементарни валути	317
Морфогенетичното поле	320
Обобщение	322
Няколко препоръки от личен опит	329
<i>Списък с филми, списък с книги, изтогници на снимковия материал, литературен обзор и други изтогници</i>	<i>332</i>

Въведение

В ръцете си държите книга, която има необикновена пред-история. Изобщо не съм имал намерение да я пиша. Тя, така да се каже, ми беше продиктувана от живота, тъй като години наред бях неволен свидетел на това как голям брой хора от близкото ми обкръжение бяха съсипани от банките. Видях няколко мои приятели да губят цялото си имущество на борсата. Преживях от първо лице как при сгромолясването на американската банка „Леман брадърс“ скромните спестявания на една възрастна дама се изпариха във въздуха. Видях гняв, печал, сълзи и безпомощност...

От години наблюдавам как все повече хора в социалното ми полезрение губят работата си и по принуда стават „финансово самостоятелни“ – хора, които са трудолюбиви и порядъчни. От този момент те едвам свързват двата края, защото нямат право на помощи за безработни.

Познавам млади, образовани и високомотивирани личности, които от години работят упорито, без изобщо да им се плаща за това. В ролята им на практиканти те биват експлоатирани като съвременни роби.

При редовните ми пребивавания в Съединените щати по професионални причини забелязах, че през последните години броят на бездомните рязко се е увеличил. Видях академици в скъпи костюми да спят в колите си, защото бяха загубили домовете си. Направи ми посещение, че просящите в Берлин и Лондон междувременно са започнали да се редят на опашка при контейнерите за смет, за да се доберат до някакви остатъци от храна, че заради мизерията събирането на бутилки с депозит, които се изкупуват, се е превърнало в професия. Осъзнах, че от известно време бедността се спуска

като сив покров (също) и върху целия Западен свят, докато едно малцинство става все по-богато. Едновременно с това слушах и съобщенията в медиите, които искаха да ми втълпят, че всичко било наред, че сме се намирали в подем и вървим към едно розово бъдеще, от което всички щели да спечелят. Но светът около мен беше коренно различен от начина, по който го представяха средствата за масова информация...

Така че се запитах: „Защо? Защо виждам нещо, което другите не виждат? Да не би да имам психологически проблем с възприятията? Има ли тук някакъв скрит модел, и ако да, какъв?“

Все повече добивах усещането, че живея в един илюзорен свят. Нещо в онова, което ме заобикаляше, предизвикваше изкривяване. Искях да знам какво е то, въпреки че явно освен мен никой не забелязваше признаци за „заек в храстите“. И започнах да проучвам...

Всеки път, когато четях или слушах нещо, което според мен беше лишено от смисъл (а тези случаи ставаха все по-чести!), правех справка. Първоначално всичко беше смущаващо неясно. За кратко време върху бюрото ми се натрупа хаотичен куп от листчета и записки. На „високи обороти“ бях обработил десетки книги с жълти бележки и подгънати краища на страници. По цели дни и седмици ровех в интернет и се натъквах на странни конспиративни теории, които отначало възприемах като смехотворни, но които впоследствие все по-силно ме шокираха. Разпечатвах страници, вкарвах данни в компютъра и за изключително кратко време загубих общия поглед върху нещата. Навън, във виртуалния свят, имаше хиляди „търсачи“, които задаваха въпроси, подобни на моите. Повечето от отговорите им обаче, изглеждаха като небивалици. Сееха твърдения, без да ги подкрепят с доказателства, но поне поставяха въпроси.

Не съм икономист, но съм следвал няколко семестъра стопански науки – достатъчни, за да знам, че тази материя може да бъде убийствено скучна, но също така достатъчни, за да разбера, че световната икономическа криза, която започна официално през 2007 г., през 2011 г. далеч не беше свършила. Тъкмо обратното – беше минала само „разгръвката“!

Осъзнах, че много от мненията, които журналисти и икономисти застъпваха в медиите, бяха чист фалш. В тях няма-

ше и капка смисъл. Но те се покриваха с други, лишени от логика изказвания на голям брой политици, които биваха повтаряни непрекъснато. Средствата за масова информация въртяха до безкрайност една и съща теза, сякаш беше молитва: „*Всичко е наред! Всичко е наред! Всичко е наред!*“. Само че не беше наред!

Наблюдавах как светът около мен потъва във все по-дълбок хаос... Беше се превърнал в купчина отломки. Защо обаче, политиките и пресата се опитваха да ми внушават настойчиво, че всичко върви добре, щом като дори слепец с бастун беше в състояние да разбере, че много неща са останени да пропадат произволно, без последствия?

Ситуацията ми напомняше за един филм на Джон Карпентър със заглавие „*Те са живи!*“. В него един обикновен човек случайно намира очила, с които можеше да се вижда зад фасадата на нещата. И изведнъж започна навсякъде да вижда надписи „*Подгини се!*“, „*Консултирай!*“, „*Продължавай да спиш!*“ или „*Гледай телевизия!*“, а на банкнотите пишеше „*Това е твоят бог!*“.

Сякаш човекът от филма на Карпентър бях аз. Най-неочаквано бях придобил способността да прозирам под повърхността. Това, което виждах не ме радваше, но започнах да го записвам, за да мога самият аз да го разбера по-добре. Все пак във филма на Джон Карпентър проблемът беше, че тези, които държаха човечеството в робство от дълго време без то да забележи, бяха извънземни. С цел да контролират мозъците на хората те излъчваха с антени някакъв сигнал, който им пречеше да видят истинските им лица. Тук, с Ваше позволение, ще стана малко по-сериозен.

Аз четях, правех проучвания и се срещам с хора, които бяха експерти в различни области като икономика, банки, злато или медии. Те ми помогнаха да внеса светлина в мрака на моите самотни дирения. Всеки от тях знаеш нещо, което ми беше полезно, но всички се задоволяваха само с рамките на личния си тесен хоризонт... знаеха повече, отколкото можеха да предположат, но бяха слепи за недостатъците и грешките в браншовите си сектори.

Да разбере, че в икономиката, в банковото дело и в политиката се играе с белязани карти не беше нещо ново за моя милост, но мащабът на „играта“, който се разкри пред мен, ме изненада. Думите на Хамлет от едноименната пиеса на

Шекспир: „Има нещо гнило в Дания!“ ми се сториха като драстично омаловажаване на проблем. Отвсякъде вонеше толкова ужасно, че започна да ми се гади.

Занимавах се задълбочено с паричната система и банките и ме осени прозрението, че там се намира ключът за всички въпроси. Резултатът от старателните издирвания беше потресаващ, понеже установих, че парите не са това, за което ги бях приемал. Те бяха в много по-малка степен платежно средство и в много по-голяма средство за оказване на натиск. Осъзнах, че на банките е разрешено свободно да „създават“¹ пари. В университета обаче, това никой не беше ми го преподавал. „Как ли го правят? И кой притежава банките?“ – вече исках да знам конкретно.

Отново последвах седмици, изпълнени със сизифовски труд. Бях загубил съня си и четях по цели нощи, докато всичко пред очите ми не започваше да трепти от умора. Изяснявах си сложни плетеници от фирми, бивах вкарван в заблуждения и пак се връщах на пътя на истината. Така осъзнах, че нищо не е това, на което прилича външно. Като че ли във всичко, което бях учил в училище и в университета, нямаше и грам истина... Как бе възможно това? Всички ли са лъгали преднамерено? И, ако да, защо?

Непрекъснато се налагаше да започвам отначало. Трябваше отново и отново да си задавам съвсем елементарни въпроси, докато наистина успея да вникна в отговорите им: „Какво са парите? Какво представлява една банка? Как функционира държавата? Чия собственост се явява тя? С какво се занимава на практика Централната банка?“. Бяха все прости въпроси, но със сложни отговори, които не пасваха помежду си. Така наречените „експерти“ даваха тълкувания, от които или ми се доспиваше, или една не изпадах в амок. Трябваше да има по-ясни, по-смислени, по-аргументирани обяснения... И аз ги открих, когато зададох ключовия въпрос: „Кой има полза?“.

Изведнъж ми просветна, че икономиката, банковото дело и всички процеси, завихрящи се около парите, в основата си са първично елементарни. Само че са усложнени до такава степен, че никой да не е в състояние да ги разбере. Всичко започна да се сглобява постепенно в едно (логично) цяло.

¹ В алхимическия смисъл на думата. – Бел. прев.

Нещата са много по-прости, отколкото човек първоначално би допуснал – целият Западен свят е притежание на няколко фамилии! Всичко, абсолютно всичко е в ръцете на шепа хора. Големите концерни (с малки изключения), почти всички банки и държави, включително средствата за масова информация, политическата сфера, науката и образователното дело в Западния свят са собственост на малък брой фамилии. На тези Избрани принадлежи дори климата. Да, прочели сте правилно – въпросните фамилии определят времето по свой вкус!

Звучи Ви доста налудничаво ли? Разбирам! Повярвайте ми, знам го със сигурност. Но по-неприятното тепърва предстои. На следващите страници ще Ви представя с подробности резултата от моите проучвания и ще онемееете от смайване. След това вероятно ще дойде ред на чувствата – гняв, страх и безпомощност. Поне при мен беше така. В крайна сметка обаче надделя убедеността, че трябва да направя нещо. Защото всеки е господар на собствения си живот и има право да го променя по всяко време. Всеки би трябвало да се опита да остави света след себе си малко по-добър, отколкото е бил, когато е дошъл на него. Ще Ви покажа какво планира за бъдещето (Вашето и моето бъдеще!) този тесен кръг от „посветени в Светлината“ свръхбогати. Планът носи ясно разбираемо и лишено от драматизъм име – *Нов световен ред*.

Но въпросният Нов световен ред е зареден с него! Ще Ви изложи шокиращи подробности от един сатанински план, който ще накара кръвта в жилите Ви да замръзне. Да, още в подзаглавието се разкрива, че голяма част от човечеството трябва да бъде пожертвано в името на неговите цели. Милиарди нищо неподозиращи хора, които не са причинили зло никому, трябва да изчезнат! Аз ще Ви разкажа как и защо. Ще Ви назова имената на онези, които са в основата на плана. Но ще Ви посоча и какво можем да направим заедно, за да осуетим тези коварни намерения.

Готови ли сте да надникнете в бъдещето? Готови ли сте наистина? Ако отговорът е да, тогава последвайте ме в онава бъдеще, което предвиждат за нас господарите на света. Последвайте ме в Новия световен ред! Той отдавна е установен...!

Ако се чувствате несигурни, ако се колебаете, тогава без да губите време сложете тази книга настрана и продължете

да живеете Както досега. Включете телевизора и внимателно слушайте новините: „*Всичко е наред! Всичко е наред! Всичко е наред!*“.

Но, ако трябва още веднъж да цитирам Хамлет: „*Да бъдеш или да не бъдеш – това е тук въпросът!*“.

1 част

Икономика и пари

В епоха на глобална лъжа... да се казва истината е революционен акт.

Джордж Оруел

Настоящата книга се състои от четири части. Без съмнение втората и третата ще Ви доставят най-голямо удоволствие. В тях се говори действително конкретно. Там буквално „бикът е хванат за рогата“ – посочват се задкулиските вдъхновители, имената на господарите на Земята. Става ясна орнаментната плетеница от техни фирми, разкриват се коварните им планове за нашето бъдеще. Всички подробности ще научите на място.

Но, за да разберем всичко това по-добре, се налага първо да се занимаем със стопанската сфера, с парите, златото и инфлацията – т.е. инструментите за управление и манипулация. Иначе казано с банките... Тази материя може да Ви се стори трудносмилаема на отделни места най-вече заради неясните брътвежи на словоохотливи емблематични икономисти¹, но накрая усилията Ви ще бъдат възнаградени, защото тя ще Ви помогне да схванете по-правилно взаимовръзките.

Нека да започнем със събитията от последните години, понеже са все още относително свежи. Какво знаете за така злосторна световна икономическа криза? Каква, мислите, че е била нейната причина, нейният освобождаващ механизъм? Смятате ли, че е отминала?

¹ Авторът използва многопластово понятие, означаващо и „мутри“. – Бел. пр.

Голямата криза

Лас Вегас, „Фламинго Роуд“ ... Нощта покрива разположения наред пустинята град. Милиони малки светлини правят всичко да изглежда осветено сякаш от дневна светлина. В казино „Цезар Палас“, едно от най-изисканите в града, се носи сладникав, чувствен аромат – смес от еротика и алчност. На една от масите за покер в дъното седи човек, чийто късмет явно се скъсва от работа. Носи черен костюм и бели боти, косата му е пригладена назад... Пред него се издига огромна купчина от пачки долари и безброй чипове. Той е в траекторията на печалбата. Доволно ухилен, мъжът става все по-самоуверен, поема все по-големи рискове... Около него се е събрала цяла тълпа от жени с дълбоки деколтета, леят се реки от шампанско, адреналинът замъглява съзнанието. Атмосферата е толкова сгъстена, че може да се реже с нож. Картите му отново са хубави! През множеството от зяпачи преминава тих ропот...

Нещата вървят гладко, докато на мениджъра на казиното, намиращ се в едно затъмнено помещение високо над галеника на съдбата, не му идва до гуша. Той дава знак на крупието. Тогава в игра влизат белязаните карти – т.е. план „Б“. Сега вече всичко зависи от това, дали мъжът е професионалист или не. Ако не е, ще загуби спечеленото почти мигновено. Ако е, ще спре веднага, ще осребри чиповете си и ще побегне.

Само че в същия момент се задейства план „В“ и се изпращат бячите. Те го спипват заедно с парите на паркинга или в хотелската стая и връщат всичко обратно. Играта е проста. В крайна сметка банката винаги печели, иначе не биха съществували казина. Останалите случаи като цяло са редки изключения от правилото или мечти.

Защото това не е гангстерски филм от Холивуд с щастлив край, а самата действителност. По принцип няма никаква разлика между игралните банки в хазарта, частните банки и Централните (емисионни) банки. Те пряко носят на своите собственици богатства, надхвърлящи въображението, а собствениците пък позволяват на всички останали да печелят от „играта“ им само толкова, колкото преценят за нужно.

Лае Вегас живее от (Голямото) Шоу, от многобройните мигащи светлини, от дългите крака с къси поли, от адреналина, силните напитки и музиката, от декора, митологията,

лъжливите обещания и надеждата за лесно забогатяване. То обаче, е невъзможно. Или поне не за дълго... *Защото в крайна сметка банката винаги петели!*

Американският анализатор на икономически тенденции Джералд Челенте заяви в едно интервю на 17 ноември 2010 г.:

„Това е началото на края на еврото. То беше създадено под напора на големи отаквания, в период на силна икономическа еуфория, и с условното допускане (или „активна“ хипотеза – бел. прев.), че растежът никога няма да спре... Но растежът винаги има край! Става въпрос за нещо, което надхвърля обикновения „ефект на доминото“ в Европа – за световна икономическа криза. И от 2007 г., когато тя започна, не се е променило нищо, с изключение на факта, че Централните банки изсипват милиарди долари, опитвайки се по този начин да спасят една система, която се срутва вътрешно!“

Сегашната световна икономическа криза, която набра инерция през 2007 г. с банковата криза и със спукването на сапунения балон¹ на пазара на недвижими имоти в Англия, Ирландия, Испания и САЩ, притежава потенциал далеч да задмине кризата от 30-те години на миналия век. По този въпрос мненията на голям брой сериозни икономисти съвпадат.

Освобождаващият механизъм на огромните проблеми, които в момента като непосилно бреме мъчат всички страни, беше, че банките – най-вече тези в споменатите страни – раздадоха кредити за закупуване на недвижима собственост, за които беше ясно, че получаващите ги лица никога няма да бъдат в състояние да ги върнат. Не искам да кажа, че за кредитополучателите (т.е. строителите на жилища и купувачите им) това съответно се е подразбирало, а че спукването на балона е било неизбежно и абсолютно предвидимо за рационално мислещи икономисти – следователно и за самите банки... Поради една проста причина. Раздуването на пазара на недвижими имоти беше осъществено благодарение на факта, че през 90-те години на миналия век някои големи банки в Западния свят отпуснаха кредити без обезпечение на всеки, който пожелае. Подобна беше ситуацията и в Китай. Кредити биваха раздавани буквално насила. Лихвите продължаваха да падат и те ставаха все по-изгодни – недвижимата соб-

¹ В случая: браншово нарицателно за „илюзорна платежоспособност“. – Бел прев.

ственост се финансираше дори стопроцентово! Това означава, че кредитополучателят не беше длъжен да влага собствени пари, а можеше да покрие пълната покупна цена на дадена къща или апартамент със заем от банката – нещо, което противоречи на всякакво разбиране за търговия поне на пръв поглед. Последствията бяха, че все повече хора, които по-рано не смееха дори да мечтаят за собствен дом, съзираха своя шанс и вземаха кредити за придобиване на недвижимост. Растящото търсене създаде оживление на пазара на жилища, цените се повишиха. Къщите се превърнаха в обект на спекулативни сделки. Едновременно с прекомерния „прилив“ на средства се засилваше и апетитът за купуване. Консумираше се така, сякаш краят на света щеше да настъпи утре...! Достъпът до парите беше лесен и на хората им се искаше да изложат на показ благополучието си.

Нещата изглеждаха идеално поставени. Който си купеше къща, можеше още след една година да се радва на едно (много, за съжаление) увеличение на стойността ѝ с 5 или 10 процента. Тогава след 10 години имотът щеше теоретически да е удвоил цената си или дори да е станал още по-скъп! Ами след 20 години?!? Пред въображението и алчността не се поставяха никакви ограничения.

Изчисляването на въпросното фиктивно увеличение на стойността се правеше от така наречени „независими експерти“, които биваха упълномощавани или от продавача, или от банката. На определения съответно обект непрекъснато се изготвяха нови оценки според изискванията за „*фъър велю*“ – *Fair Value*¹ – т.е. в съответствие с актуалната му за момента цена. Едва ли би предизвикало учудване обстоятелството, че най-често тя се оказваше в полза на възложителя – силно завишена, с други думи... Но до какво доведе всичко това?

Хората масово станаха лекомислени и прибързано започнаха да се съгласяват също с кредити при лоши условия, защото мислеха, че в тези сделки така или иначе е невъзможно да се загуби. Вече всеки искаше да участва. Гражданите биваха изкушавани да се превръщат в длъжници. Автомобили, електроника, мебели, дори ваканционни почивки – всичко се предлагаше на „юнашка вересия“. Беше нужно човек само да извади кредитната си карта.

¹ Fair Value (англ.) – „справедливата цена“. – Бел. пр.

Даже пукването на (виртуалния) балон на интернет базирани фирми, наричан „балона dot.com“ в края на 90-те години на XX век, не беше достатъчно сериозно предупреждение за борсовите спекуланти-аматьори играещи за хоби. Тогава милиони хора по целия свят загубиха всичките си спестявания, след като бяха купили акции от тъй наречената Нова икономика (*New Economy*). Това бяха фирми, които работеха с компютри в Интернет и на практика не притежаваха никакви реални активи – никаква недвижима собственост, патенти, фабрики или машини, а съществуваха благодарение на най-различни проекти, печелейки от все по-разрастващият се „идеен“ пазар. Когато обаче, пазарът се насити и много от проектите се оказаха лишени от практическа стойност, борсовите курсове на акциите на фирмите от Новата икономика се сринаха и повлякоха със себе си цялата фондова борса.

Шокът не продължи дълго. Всички разчитаха на това, че цените на недвижимите имоти ще продължат да се покачват въпреки станалото. И точно тук допуснаха грешка – грешка, която големите банки бяха включили в калкулациите си!

В действителност е невъзможно цените и стопанската стойност на дадени стоки да растат до безкрайност, защото едно постоянно покачване на цените е осъществимо само тогава, когато все повече пари се „изливат“ на пазара (т.е. в търговския оборот – бел. прев.) – в противен случай не би имало достатъчно (функциониращи) пари, за да се покрива непрекъснатият им растеж и те отново щяха да спаднат.

Но все по-големите парични потоци, които на практика се пораждат чрез интензивното раздаване на кредити, водят впоследствие до това, че парите губят стойност – т.е. до засилване на инфлацията. В крайна сметка тя компенсира мнимото увеличение на стойността. Разходите за поддържане стандарта на живот растат, обаче цената на наемния труд и заплатите не ги следват в пълен размер. Еуфорията отстъпва място на страха. Започва борбата за оцеляване...

Една вмъкната бележка

Бих искал да помоля читателите, за които представлява проблем да следват логиката на изложението на това място, да проявят търпение. Скоро ще се спрем на темите „Отпускане на кредити“ и „Инфлация“. Зная, че мнозина ще бъдат

затруднени от тези понятия, зная и какво е усещането за безсилие и неудовлетвореност, когато човек не разбира определени явления. Познато ми е от собствен опит. Може би ще схванете някои взаимовръзки едва след като минете няколко страници, но ще ги схванете със сигурност. Обещавам Ви!

Винаги, когато кривата на икономическото развитие поеме рязко нагоре и все повече и повече пари се вливат във финансовия кръговрат, когато цените растат, а заплатите не ги следват със същото темпо, неизбежно се стига до една точка, в която потребителите започват да правят все по-големи дългове, за да поддържат жизнения стандарт, към който са привикнали. Преминава се към правене на икономии, желанието за купуване се изпарява. В този момент двигателят на стопанското развитие започва да работи неравномерно, навсякъде се появяват пукнатини и сътресения. Несигурността нараства. Медиите и политиките започват да успокояват и да насърчават по-нататъшното потребление, още и още...: „Подчини се! Консумирай! Консумирай! Консумирай...!“.

Хората с удоволствие биха го направили, но на практика това вече не е възможно. Няма пари. Двигателят внезапно спира. Той е навъртял своите метафорични 300 хиляди километра и „издъхва“. Икономиката замира – владеят страх, паника, неприкрит ужас... Как е могло да се случи подобно нещо?

Все повече кредитополучатели вече не са в състояние да обслужват своите кредити и следователно не могат да си ги позволят. Това е моментът, в който балонът се спуква. Ние бяхме стигнали до него през есента на 2007 г. Още няколко години по-рано беше станало ясно, че краят приближава, но въпреки това големите банки продължаваха „с радост“ да раздават кредити, принуждавайки по този начин по-малките финансови институции да правят същото, за да избегнат масирания отлив на клиенти. Принципът е познат от игрите с верижно препращане на писма или схемите тип „пирамида“ – първите, които се включат, обират каймака. Колкото по-късно се запише някой, толкова по-сигурна е пълната загуба на началния залог. Това е един отдавна изпитан принцип, който винаги намира жертви. На 14.03.2006 г. „Шпигел онлайн“ информира под заглавие „*Всички балони падат на земята*“:

„Никога през последните 30 години цените на пазара на недвижими имоти в САЩ не са се показвали толкова силно,

колкото след 2003 година и никога една катастрофа не е била прогнозирана по-тесто“ – писа икономистът Вили Зелмер. „Щастливи са онези ньюйорктани, които в началото на 90-те години на миналия век действаха енергично, използвайки слугата. Тогава, малко след първата война с Ирак, един двустаен апартамент в Манхатън можеше да се купи за кръгло 15 хиляди долара. Днес, 15 години по-късно, пазарната му цена би била около 400 хиляди долара. Само през последните три години цените се удвоиха още веднъж.“

Това би могло да се нарече тлъста лихва, но също и гигантска инфлация. Докато за периода от 1975 г. до 2000 г. цените на американските къщи и апартаменти са растели средно с по 1,8 процента на година, от 2000 г. насам те скачат с удивителните 7 процента на година. През 2005 г. обаче, средните цени на недвижимата собственост в страната се изстрелват еднократно нагоре с още 10 процента, а в големите градове процентът е дори и по-висок.

Всичко стана благодарение на „лековерното“ отпускане на заеми от банките, които, разбира се, действаха добре обмислено и с хладна пресметливост и с поведението си предизвикаха засиленото търсене на недвижими имоти. Същата игра със същия размах беше осъществена в Англия, Ирландия и Испания, а в малко по-смекчен вид в целия Западен свят и Китай.

Когато след 2002 г. се стигна до прогресивно нарастване на броя на отменените кредитни споразумения – т.е. все повече кредитополучатели вече не бяха в състояние да плащат задълженията си – започна оживена търговия с тези „лоши“ (буквално: „нередовни“, „кухи“ – бел. прев.) или „токсични“ кредити, които тогава се продаваха от една страна в друга на пакети и с високи процентни надбавки, тъй като рискът беше много голям.

В интерес на по-доброто разбиране нека поясним. Банките продават кредиторски претенции (искания) за неизплатени задължения по открити сметки на кредити без обезпечение – т.е. дългове – на други банки, без да питат клиентите си. Те търгуват с дългове! Можете ли да си представите? Но как всъщност става това на практика?

Ако например едно семейство в щата Кентъки е взело кредит за покупка на къща от „Банк ъв Америка“, то вече ще дължи парите може би на „Дойче банк“ или на някоя банка в Исландия или Италия. Ако семейството от Кентъки до

момента е имало финансов консултант в своя филиал на „Банк във Америка“, то повече няма да има към кого да се обърне, защото „Дойче банк“ вероятно изобщо няма клонове в този щат.

Не бих искал да Ви обременявам с допълнителни подробности, но е важно да се разбере, колко абсурдно и безчовечно е това търгашество с човешки съдби и как отчуждава всички нас едни от други. То води до факта, че потребителят загубва всякаква връзка с парите. И изглежда, ако се погледнат нещата в дълбочина, че това е и самият замисъл.

За мен е близко до ума, някой с радост да иска да продаде подобни лоши кредити, за да ги изключи от баланса си и в края на годината той да бъде положителен. Но дълго време ми беше трудно да осмисля обратното – т.е., че действително има голям брой умопобъркани, които купуват такива обезценени (кредитни) задължения.

В случай, че на това място си зададете въпроса, защо изобщо е разрешена подобна търговия, отговорът му ще бъде прост: защото банките сами създават своите вътрешни регулаторни норми и закони. Приемете засега на доверие това, което Ви казвам. Обяснението ще последва по-късно...

В такъв случай никоя банка не би знаела със сигурност какво точно е купила от друга, понеже, ако например в град Некарзулм са били закупени в пакет 1000 кредита от щата Алабама, би било много трудно да се прецени, дали кредитополучателите ще бъдат в състояние да продължат с плащанията. Няма да е известно плащат ли те редовно в настоящия момент, живее ли все още някой в домовете или пък, дали изобщо съществуват! Всъщност, в САЩ задълженията, свързани с придобиването на дадена къща, тежат фактически върху сградата, а не върху собственика. Затова американците, за които е невъзможно да обслужват кредитите си, просто напускат своята собственост и започват отначало на друго място, необременени от дългове. При нас в Германия тежестта на дълга пада не върху сградата, а върху кредитополучателя.

Със спукването на кредитния балон милиони хора в Съединените щати загубиха домовете си по силата на принудителни съдебни решения, бивайки изхвърляни от тях със съдия-изпълнител. Само през 2008 г. техният брой нарасна с 53 процента. Днес милиони американци отново живеят като през 30-те години на ХХ век – на улицата или в огромни палаткови градове някъде в пустинята.

След това цените на недвижимата собственост паднаха светкавично! Но обезценяването засегна не само къщите, строени по частен път, а и (преди всичко!) имотите, предлагани по линия на строителното предприемачество, каквито за периода от 2000 г. до 2007 г. бяха финансирани и построени на промишлени начала прекалено много – количество, далеч надхвърлящо действителните пазарни нужди. Следващият голям балон, който се очаква да гръмне поради тази причина, е строителният бизнес с (типични) недвижими имоти. По този повод интернет изданието на вестник „Ханделсблат“ от 16 април 2010 г. пише:

„Кризата в предприемаческия бранш на недвижимите имоти взема своя данък. С „Уайтхол стрийт интернешънъл“ на банка „Голдман Сакс“ основният капитал на още един фонд драстично намалява. Според последните официални изчисления от по-ранните 1,8 милиарда долара са останали само 30 милиона. Това става ясно от годишния отчет за 2009 г., който е бил разпратен миналия месец на притежателите на дялове... Целият предприемачески строителен пазар е сринат.“

По-просто казано, при *фондовете* става въпрос за конструкция, според чийто замисъл голям брой хора хвърлят пари в един куп и влагат цялата сума в нещо – например в недвижими имоти. Пропорционално на това, което е пуснал в купя, всеки притежава дял от фонда – нещо като акция, която може по всяко време да бъде препродадена.

В случая с ипотечния фонд „Уайтхол стрийт интернешънъл“ всички, които са хвърлили пари в общото гърне, през 2009 г. са загубили повече от 98 процента от своите дялови вноски, защото недвижимата собственост, закупена в съдружие на високи цени, изведнъж се е оказала лишена от стойност.

„Събитията със световно значение не произтигат от случайността. За да станат те факт, се полагат усилия, независимо дали става въпрос за национални или (чисто) комерсиални интереси. И преобладаващата част от тях се инсценират и превръщат в реалност от онези, които държат в ръка връзките на кесията с пари.“

Денис Хийли,

БИВШ БРИТАНСКИ МИНИСТЪР НА ОТБРАНАТА

Спасителни пакети

Колкото по-дълго време е необходимо на даден клиент, за да изплати кредита си, толкова по-дълго време той ще е длъжен да плаща лихви по него. Лихвите са пари, които банките получават за това, че не правят *нищо*. Но какво става, когато клиентите вече не са в състояние да внасят дори лихвите? Все пак банките би ги заболяло от това, нали?

Денят е 16 февруари 2003 година. Насаме и без всякакъв излишен шум Федералният канцлер Герхард Шрьодер, министърът на икономиката Волфганг Клемент и финансовият министър Ханс Айхел се срещат в Берлин, за да обсъдят кризата с главите на немските банки – Йозеф Акерман (от „Дойче банк“), Бернд Фархолц (от „Дрезднер банк“), Дитер Рампел (от „Хипо-Ферайнсбанк“), Юрген Зенгера (от „Вестдойче Ландесбанк“), Улрих Брикснер (от „Дойче Централбанк“) и Хенинг Шулте-Ньоле (от „Алианц“). Предмет на разговорите е един спешен спасителен план за големите германски банки. Те трябва да бъдат освободени от тежестта на кредитни задължения, възлизащи на 50–100 милиарда евро, т.е. от лоши кредити, които клиентите им не могат да изплащат повече. (Виж 1. в Литературен обзор и други източници.)

„Това звучи така, сякаш става въпрос за някоя от многобройните банков спасителни акции от последните месеци. Тайното съвещание обаче, не е било свикано след прословутия 15 септември 2008 г., който банкерите обозначават като преомнен момент в своето ново лятоброе – деня на обявяване на неплатежоспособността на американската инвестиционна банка „Леман брадърс“. Берлинската среща се провежда 67 месеца, 22 тримесечни отгетата и 6 годишни приклюткования преди фалита на „Леман брадърс“ – на 16 февруари 2003 г.“ (Виж 1. в Литературен обзор и други източници.)

Обемът на кредитите с недостатъчно обезпечение е бил оценен на приблизително 300 милиарда евро! С помощта на счетоводни трикове банките системно са прикривали в баланса си своите „неблагонадеждни“ ценни книжа, заблуждавайки по този начин акционерите си – при това със знанието на политиците! Не по-късно от 2003 г. федералното правителство е било наясно, че те правят нечисти сделки с анулирани кредитни споразумения за стотици милиарди и че техният брой със сигурност се увеличава. Така банките са

продължавали да раздават ипотечни кредити за придобиване на недвижима собственост и да стимулират активността на пазара.

На 15 септември 2008 г., понеделник, нюйоркската инвестиционна банка „Леман брадърс“ издъхна под тежестта на своите лоши кредити. Политиците се държаха като току-що паднали от небето. Даваха си вид на хора, които сякаш нищо не са знаели!

В края на същата седмица след „*дъгаи и трудни преговори*“ пред пресата излязоха с траурни физиономии, силно развълнувани и напълно изненадани Ангела Меркел и Пеер Щайнбрюк – двойка актьори, които убедително играеха ролите на тревожно загрижена федерална канцлерка и разгневен финансов министър. Те обявиха, че са одобрили безпрецедентен спасителен пакет за банките в размер на 500 милиарда евро, за да бъдат предотвратени по-нататъшните загуби и възможната вълна от фалити.

В момента на своята грандиозна сценична изява те вече са знаели най-малко от пет години, че сгромолясване на банките неизбежно ще настъпи! Били са запознати с числените параметри, но не са направили нищо, за да предотвратят оцеляването на немския народ. Вместо това излъгаха собствената си нация пред включени телевизионни камери...

Германия обаче, не беше единствена. Държавите в целия Западен свят бяха принудени да изразходват хиляди милиарди (трилиони – бел. прев.), за да спасяват банки – пари, с които въпросните страни не разполагаха. И откъде трябваше да ги вземат? Всички държави са безнадеждно задлъжнели. Данъците, събирани от трудоспособното население, вече са недостатъчни, за да се плащат дори лихвите по техните (външни) дългове.

Но кой отпуска тези заеми на отделните страни? Разбира се, че банките! Кой друг? Мислите си, че в това няма никаква *логика* ли? О, напротив – има!

Две години след голямата банкова машинация, на 13 септември 2010 г., Пеер Щайнбрюк каза в едно интервю за сп. „Шпигел“:

„На 15 септември 2008 г. рухна инвестиционната банка „Леман брадърс“, но същата участ грозеше и най-големия в света застрахователен концерн АИГ („Американ Интернешънъл груп“). Убеден съм, че ако АИГ беше фалирал, финансовият сектор щеше да достигне своята „точка на топене“. На прак-

тика светът стоеше на ръба на пропаст.“ (Виж 2. в Литературен обзор и други източници.)

Тук бих искал да направя забележката, че АИГ наистина е най-големият американски застрахователен концерн, но далеч не е най-големият в света. Тройката на най-големите включва Френската група „Акса“, италианската „Дженерали“ и немският „Алианц“. АИГ се нарежда на четвърто място. По-нататък Щайнбрюк каза:

„По същия начин схващах нещата и моите европейски колеги. По-късно в едно координирано телефонно „сражение“ ние накарахме министъра на финансите на САЩ Хенри Паулсън да се закълне, че в никакъв случай няма да рискува втори скандал като този с „Леман брадърс“.“ (Виж 2. в Литературен обзор и други източници.)

След това Щайнбрюк разказа много убедително, колко ужасно било положението, но как смело той и канцлерката били затегнали някакъв управленски ремък. Не посочи обаче, кой точно...

„От някои указания, давани от американците, заключавам, че те абсолютно са подценявали последициите от краха на банка „Леман“. Не са допускали, че е възможно неплатежоспособността ѝ да предизвика такива небивали сътресения.“ (Виж 2. в Литературен обзор и други източници.)

Това изявление е просто смешно, тъй като всеки експерт-икономист знае, че сгромолясането на една толкова голяма банка би довело до разместване на пластовете на финансовия пазар. „Леман брадърс“ се задуши от същите „токсични“ кредити, които и останалите тайно са складирали в подземията. Следователно как би могъл фалитът на „Леман“ да не даде отражение на всички други банки?

Нещото, което най-много ме смая след заявлението на канцлерката през октомври 2008 г., че всички спестявания в Германия били обезпечени, беше, че никой в обществото не се събуди с крясък – абсолютно никой не се учуди на твърдението на г-жа Меркел, че била в състояние да гарантира всички частни немски спестовни влогове и депозити, оценявани приблизително на 570 милиарда евро!

Това беше моментът, в който добих усещането, че сякаш съм се озовал във филма на Джон Карпентър „Те са живи“. Подобно на главния герой Джордж Нада погледнах през едни (специални) очила и прозрях какво се крие зад празните думи на Меркел и Щайнбрюк. Изглежда обаче, че никой от хората

около мен не забелязваше нищо. Този беше денят, когато започнах да правя проучванията си за настоящата книга.

Ще го кажа още веднъж, още по-ясно, понеже повечето хора и до днес продължават да не разбират изцяло – през 2008 г. Федерална република Германия имаше годишен бюджет от *283 милиарда* евро! Това беше сумата, която държавата можеше да похарчи през дванадесетте месеца на годината като цяло. Всяко евро от тези 283 милиарда е било внимателно планирано. Как в такъв случай г-жа Меркел би могла да гарантира, че ако банките фалират, държавата ще налее в сметките на вложителите *570 милиарда евро*? Откъде е трябвало да дойдат те?

Може би вече предугаждате отговора? Парите биха могли да дойдат само като кредити, взети пак от банки!

Следователно, ако банките фалират, правителството би взело от наше име и за наша сметка кредит от други банки в размер на 570 милиарда евро, за да можем, образно казано, лично да изплатим на самите себе си нашите собствени спестявания. Дали е лоша сделката ли?

За нас да, но не и за кредиторите, защото биха получили от нас лихва върху сумата. *Знаги, в такъв случай би ни изязло по-евтино, ако се откажем от загубените спестявания!*

Знам, че звучи смущаващо, но точно това се повтаря вече векове наред. С всяка поредна криза, с всяко ново сгромолясване във финансовата сфера банките стават все по-богати. Този факт повдига много въпроси, но най-вече въпроса, откъде в действителност те вземат парите?! Моля Ви за още малко търпение! Накрая всичко ще се съедини в едно (логично) цяло...

По-голямата част от гражданите на ФРГ, дори интелегентните и образованите, повярваха на думите на Меркел, което доказва каква хипнотична сила притежават пресата и политиката. Не би трябвало обаче, никога да се вярва и на една-единствена дума на даден политик, понеже той постоянно се намира под безусловния натиск на могъщи лобистки кръгове! Това поне твърди един известен политик, а именно американският президент Франклин Делано Рузвелт в следното изказване:

„В политиката нищо не става случайно. Но, ако стане, тогава бихте могли да се обзаложите, че тогнo така е било планирано.“

Рузвелт много добре е знаел за какво говори. А също и Пеер Шайнбрюк – убеден съм в това. Във всеки случай на 13 септем-

ври 2010 г. в едно интервю за списание „Шпигел“ той призна моите претенции по въпроса и свързаните с него лъжи:

„Съществуваше ясно доловима несигурност и хората започнаха да теглят парите си от банките. По този начин спадна ликвидността¹ на кредитните институти, което от своя страна подкопа доверието в банките. Имаше опасност от възникването на пороген кръг и поради това канцлерката Меркел и аз се решихме в крайна сметка на онава, добило слава заявление, че всички спестявания ще бъдат гарантирани от държавата. То сработи... Не ме питайте какво би станало, ако не беше сработило.“ (Виж З. в Литературен обзор и други източници.)

Но списание „Шпигел“ беше продължило с въпросите и беше поискало да разбере, какво е щяло да бъде направено, ако по гаранцията настъпи падеж (т.е. се наложат плащания – бел. прев.). На това Щайнбрюк беше отвърнал:

„Щеше да се плаща, разбира се. Щяхме да бъдем принудени да помолим парламента да одобри отпускането на съответните средства. Ако нарушихме обещанието си при дадените обстоятелства, Републиката (ФРГ – бел. прев.) щеше да потъне в хаос.“

На обикновен език „одобряване на съответните средства“ означава вземане на нови банкови кредити. Списание „Шпигел“ учудващо твърдо поддържа линията си:

„Но гаранционната сума би възлязла на стотици милиарди евро.“ (Виж З. в Литературен обзор и други източници.)

А Щайнбрюк отговаря:

„Възможно е. Затова обещанието ни се отнасяше основно до спестовните влогове и депозити. В тази връзка в неделя благоразумно оставихме открит въпроса, какво тогтно трябва да се разбира под понятието спестявания.“ (Виж З. в Литературен обзор и други източници.)

С други думи той казва:

„Ако се беше стигнало до шурмуване на банките (*Bank Run* на английски), защото спестителите щяха да направят опит да спасят парите си, държавата и политиките сигурно щяха да намерят начин, да се измъкнат от отговорност.“

Между другото Пеер Щайнбрюк има опит в оказването на подкрепа на зле управлявани банки. Така например от

¹ Ликвидност (от лат. „ликвидус“ – „течен“) – възможност за бързо и лесно превръщане на активите в пари. – Бел. прев.

1998 г. той упражнява надзор над „Вестдойче Ландесбанк“ и „Нордрейн-вестфален Ландесбанк“ първоначално като член на Управителния съвет, а от 2002 г. и като финансов министър на федерална провинция Северен Рейн-Вестфалия. Вследствие на намесата му в банковия „пилотаж“¹ катастрофите на последната са една след друга – тя губи пари и поема хазартни рискове, но непрекъснато бива оздравявана и спасявана.

Със спукването на сапунения балон, наречен „недвижима собственост“, през 2007 г. цените на имотите спаднаха, плащанията по кредитите спряха, а милиони хора се озоваха на улицата или загубиха своите спестявания... Цялото внимание обаче, беше насочено към банките, понеже били заплашени от фалит. Така поне се твърдеше.“

През лятото на 2008 г. американското правителство с цената на много, много милиарди долари спаси от сгромолясване три големи банки („Беър Стърнс“, „Фани Мей“ и „Фреди Мак“), като същевременно остави други по-малки да банкрутират. Обосновката за спасяването на големите банки и за ритуалното жертвоприношение на малките гласеше на английски *too big to fail* – т.е. „прекалено големи, за да им бъде разрешен провал“. Беше използван аргументът, че фалитът на големи банки от тъй наречения „системоопределящ тип“ (или очертаващи актуалния облик на системата – бел. прев.) биха могли да тласнат към пропаст цялата световна икономика.

По-късно обаче, през есента на същата година, сериозна грешка в „навигацията“ допусна четвъртата по големина банка в САЩ „Леман Брадърс“, която беше по-голяма от всички други, спасени до момента, взети заедно да закъса. Последваха преговори и анонсиране като при игра на покер. Била ли склонна държавата да я спаси? Щели ли други банки да се включат веднага с финансова помощ? В крайна сметка никой не оказа помощ. На 15 септември 2008 г. банковата къща „Леман Брадърс“ се обяви за неплатежоспособна и с това предизвика лавина от събития. Частните клиенти загубиха спестявания на стойност повече от 200 милиарда долара. Нищо неподозиращите вложители, сред които имаше голям брой възрастни хора, които благодарение на „компетентните“ съвети на свои местни банки бяха вкарали спес-

¹ „Нордрейн-вестфален Ландесбанк“ се явява държавна (или буквално „национална“) за провинция Северен Рейн-Вестфалия. – Бел. прев.

тяванията си в инвестиционни планове на „Леман Бродърс“, се изправиха пред истинско финансово небитие. Инвестиционните планове се оказаха нещо, което те не бяха разбрали, което никой не разбираше и което никой не трябваше да разбира. Бездната погълна и други банки – в САЩ, в Англия, в Исландия, в Гърция... По целия свят излязоха да демонстрират хора, които бяха изгубили всичко и вече бяха престанали да се ориентират в него. Последваха гняв, обърканост и ужас.

Но защо не беше помогнато на банка „Леман Бродърс“, когато беше на ръба на пропастта? Защо я оставиха да падне в нея?

Броят на възможните обяснения е голям, но според моите проучвания действително смислен отговор дава само едно от тях. Понеже собствениците на банката са същите, на които принадлежат и останалите големи банки в САЩ, за тях най-лесно би било да включат напълно съсипаната „Леман Бродърс“ в процедура за фалит, тъй като по този начин се отърват от всички загуби. Предварително са били прехвърлени в нея лоши кредити от други банки, след което просто са ѝ дали финален тласък.

„Американската банка „Леман Бродърс“ е наистина специален случай, което пролигва и от факта, че между 2000 г. и 2008 г. тя е била принудена да отговаря по 360 наказателни съдебни дела, заведени срещу нея в Съединените щати. Няколко съдопроизводства за фалшифициране на баланса са били пряко насочени срещу шефа на фирмата Ригард Северин Фулд. Когато през 2008 г. „Леман Бродърс“ банкрутира, около 50 000 немски пенсионери и вложители в „Ситибанк“, „Дрезднер Банк“ и във филиалите на „Спестовна каса“ загубиха своите дребни спестявания, събирани през целия им трудов живот. Пригинените от фалита вреди в размер на общо 300 милиарда щатски долара бяха възникнали обаче, предимно извън САЩ и тъй като Съединените щати не се считат обвързани с никакви задължения спрямо туждестранни клиенти, за тях (като държава – бел. прев.) при въпросния фалит не е съществувало никакво основание за спасяване на банката.“ (Виж 108. в Литературен обзор и други източници.)

Голям брой дребни вложители наистина бяха докарани до материално разорение, но беше постигнат точно желаният ефект – „отписване“ на голяма част от пасивите и хвърляне

на света в страх и ужас! На света беше доказано, че никой не може да предизвика банкрутирането на крупна банка, без да си плати за това.

Затова пък всички други банки спечелиха. Бяха старателно комплектовани спасителни пакети, а по-късно парите бяха просто хвърлени в банките. И никой не възрази! Освен това – обстоятелство, което привлече вниманието ми по време на моето проучване – Ричард Фулд, тогавашният председател на борда на „Леман Бродърс“ явно е бил изпаднал в немилост пред едрите банкери. На много места го характеризираха като арогантно парвеню и пресата не спираше да го очерня. Така беше станало възможно едновременно да му се даде урок и да бъде унижен пред лицето на целия свят. Бе създаден портрет на обществен враг, на когото можеше да се припише вината за абсурдното управление на банките. Ричард Фулд вече възпящаваше „банкера на дявола“ и беше съборен от пиедестала си. Всичко щяло да бъде сложено в ред по нови правила, да стане по-прозрачно и по-сериозно – така поне бяха писали вестниците в продължение на няколко седмици. И изглежда преобладаващата част от хората се бяха успокоили. Всичко, което се беше случило през 2008 г. – от фалита на „Леман Бродърс“ до гигантските спасителни пакети, чрез които бяха излели парите на данъкоплатците в ненаситната паст на частните банки – не бе нещо по-различно от една впечатляваща демонстрация на тяхното могъщество!

Всеки един от политическия елит беше разбрал този недвусмислено груб намек и беше партнирал в играта. А банкерите отпразнуваха тържеството си. Те увеличиха възнагражденията си и откровено се изсмяха над тези, които не бяха схванали какво се разиграва на практика. През ноември 2007 г. Йозеф Акерман, шефът на „Дрезднер Банк“, получи в Ню Йорк от Американския еврейски комитет и от банка „Леман Бродърс“ наградата „Херберт Х. Леман“ – един орден за големи хуманитарни заслуги¹!

Върху метала с изображението на Херберт Х. Леман стои следният надпис: „За всички, които варват в братското разбирателство и в дара на справедливостта, съществува една,

¹ От англ.: *Herbert H. Lehman Human Relations Award* – буквално „Награда „Херберт Х. Леман“ за принос в междучовешките отношения“. – Бел. прев.

основана на правото, цел". (Виж 103. в Литературен обзор и други източници.)

Не Ви ли кара да затаите дъх?

През лятото на 2008 г., малко преди финансовата криза да достигне кулминацията си, втората по големина немска банка „Комерцбанк“, която беше разклатена, се ориентира към покупката на „Дрезднер Банк“ – третата най-голяма в Германия. Моментът беше изключително интересен, тъй като банките знаеха, че скоро всичко ще се срине. Два месеца по-късно финансовият свят действително се оказа в руини. Но отказа ли се „Комерцбанк“ от купуването на „Дрезднер Банк“? Не.

Германското Федерално правителство я подкрепи с 23 милиарда евро, от които тя заплати за „Дрезднер банк“ 5,5 милиарда евро!

А сега внимание! В средата на 2009 г. на (крупни? – бел. прев.) банки беше разрешено да учредяват така наречените „лоши банки“ (от английското *Vad Banks*). Иначе казано, това бяха гигантски депа за „отпадъци“, където можеше да се изхвърлят всички „гнили“ кредити. Банките се отърваваха от пасивите си и мгновенно се сдобиваха пак с чисти баланси. Сякаш с помощта на магия! „Комерцбанк“ имаше карт-бланш да „разтовари“ в лоша банка повече от 15 милиарда, а „Дрезднер Банк“ почти 40 милиарда. Наистина, държавата пое като насрещна услуга контрола над 25 процента от акциите за ограничен период от време, но притежателите на дялове (от капитала – бел. прев.) имаха правото да ги изкупят по-късно обратно – вероятно при специални условия...

Тук обаче започна една действително голяма игра. „Дрезднер Банк“ притежаваше огромна колекция от предмети на изкуството, която щеше да премине в ръцете на „Комерцбанк“. На 3 февруари 2010 г. в аукционната къща „Сотби“ се проведе търг за един от експонатите, придаващи блясък на колекцията. Със 74,4 милиона евро „Крачещият човек“ (*L'Homme qui marche*) на Алберто Джакомети получи най-високата цена, достигана някога при наддаване за произведение на изкуството. Говори се, че сумата от продажбата уж била разпределена между различни немски музеи, сред които и собствената фондация на финансовия концерн. (Виж 103. в Литературен обзор и други източници.) Не се сещам какво би могло да се каже в допълнение!

„В хода на интегрирането „Комерцбанк“ ще структурира по нов начин колекцията от предмети на изкуството на

бившата „Дрезднер Банк“. Общо 100 знацими творби на класическия модернизъм и съвременния реализъм ще бъдат предоставени за безсрочно излагане заемообразно на музеи във Франкфурт, Дрезден и Берлин. „Бихме желали колкото се може повече хора да видят произведенията от сбирката на бившата „Дрезднер Банк“ и искаме да подпомогнем музеите при създаването на галерийни експозиционни ядра“ – каза Мартин Блесинг, председател на Управителния съвет на „Комерцбанк“. (Виж 4. в Литературен обзор и други източници.)

Но пък данъкоплатците бяха принудени да подкрепят банка „Хипо Риал Естейт“ с повече от 130 милиарда евро!

Между 2008 г. и 2010 г. в САЩ фалираха повече от 300 малки и средни банки и бяха погълнати от едрите банки. Преди всичко това имаше отрицателно въздействие върху отпускането на кредити от преобладаващата част на локално опериращите банки и доведе до многобройни фалити на дребни предприемачи, от които отново спечелиха големите концерни. Следователно петеливишите от сривовете във финансовия свят и банковата сфера са пределно ясни – това всъщност са собствениците на едрите предприятия и на крупните банки. Кои конкретно са те, ще Ви разкрия по-късно. Да следваме нещата по реда им...

Нека първо да дадем само още един пример. „Джей Пи Морган Чейс“, която през 2007 г. вече беше една от трите найголеми банки на САЩ, успя с активната подкрепа на американската държава да придобие през март 2008 г. задъхващата се инвестиционна банка „Беър Стърнс“. Хапката се оказа толкова вкусна, че само броени месеци по-късно през септември същата година тя погълна и най-голямата спестовна каса в Америка „Уошингтън Мютюъл“ благодарение на една щедра инжекция от 1,9 милиарда долара от Фонда за гарантиране на влоговете FDIC. Едва две години по-късно, през 2010 г., състоянието на „Джей Пи Морган Чейс“ беше по-добро от всякога. Електронното онлайн-издание на „Франкфуртер алгемайне цайтунг“ писа за това на 15 януари 2010 г.:

„След затишването във финансовата криза едрата американска банка „Джей Пи Морган Чейс“ потвърждава претенциите си за лидерското място в бранша. През последното тримесечие на миналата година банката е утвърдила своята нетна печалба на базата на мощни постъпления от инвестиционни сделки, достигайки 3,3 милиарда долара и с това надхвърля огакванията на анализаторите.“

„Комерцбанк“ и „Джей Пи Морган Чейс“ са взети чисто илюстративно, като пример за цялата система. По подобен начин са се развили събитията във всички големи банки. Въпросът не е да се получи нещо като „донос“ срещу определени банкови къщи или отделни мениджъри, камо ли пък срещу обикновените сътрудници в тези финансови институции, които като цяло нямат никаква представа за машинациите на своите работодатели. Моята цел е критика спрямо една дълбоко патологична система, чийто обсег на действие досега е бил осъзнат от много малък брой хора.

Тук ще обобща накратко Финансовата криза...

Големите банки са раздали кредити на бедни хорица, (буквално: „социални клетници“ – бел. прев.) въпреки че са били наясно, че те никога няма да бъдат в състояние да ги върнат. Малките банки са били принудени да правят същото, за да могат да продължат участието си в „играта“. В резултат на отпускането на кредити са се покачили цените на недвижимите имоти и си е образувал (изкуствен – бел. прев.) „балон“. Когато той се е спукал, хората са загубили своите спестявания и жилища. Това е довело малките банки до фалит и те са били погълнати от големите. Данъкоплатецът, който вече се е лишил от спестяванията си, сега е принуден да поема пасивите на все по-крупни банки. За целта държавата – т.е. всички ние, взети заедно – се задължава да вземе нови кредити от различни банки, които ние никога няма да успеем да изплатим... Но ще плащаме лихвите по тях, докато свят светува!

Не знам дали като дете сте имали хамстер. Аз имах. Той живееше в един малък кафез, в средата на който имаше „бягащо“ колело. Хамстерът тичаше в него до забрава. Но никога не успяваше да помръдне от мястото си... Изглежда обаче това не го притесняваше. И така, докато един ден не се окажа, че е умрял в ъгъла на клетката – беше предал богу дух от преяждане. По време на проучванията ми за настоящата книга ми се налагаше често да се сещам за него...

Какво всъщност са парите?

Ние „отчитаме“ факта, че срещу пари, дадени назаем банките получават още повече пари. Но преди всичко придобиват власт. Надявам се, че дотук всичко е ясно. Парите обаче, няма как да са цел на Играта, понеже банките ги имат. Валу-